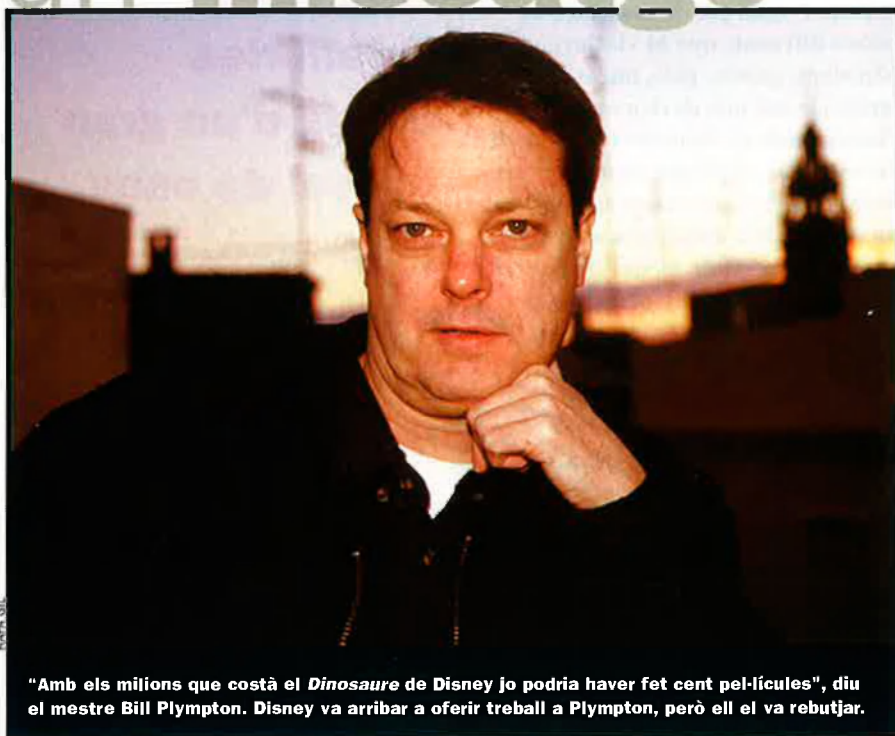

“L’humor és el millor mitjà per a transmetre un missatge”

Bill Plympton és un dels directors dedicats al cinema d’animació més aclamats de tot el món. Els seus curts i llargs-metratges han topat amb la censura pel fet d’utilitzar el sexe i la violència d’una forma transgressora. Plympton ha presentat al II Festival Internacional de Vídeo i Animació de València el seu últim film, ‘Mutant Aliens’. En aquesta entrevista, Plympton parla d’aquesta sàtira de ciència-ficció i revisa la seua singular carrera.

“Amb els milions que costà el *Dinosaure* de Disney jo podria haver fet cent pel·lícules”, diu el mestre Bill Plympton. Disney va arribar a oferir treball a Plympton, però ell el va rebutjar.

Considerat pels realitzadors Quentin Tarantino, Terry Gilliam i Matt Groening (*The Simpsons*) un dels grans genis del món de l’animació per a adults, el nord-americà Bill Plympton (Oregon, 1946) fa més de vint anys que dirigeix curts i llargs-metratges. La seua obra es caracteritza per un to profundament irreverent i sarcàstic, en què la violència i el sexe són portats a l’excés més delirant per fer riure l’espectador. I és que, si res caracteritza aquest realitzador independent, és l’humor. Un humor exagerat, recaragolat i paròdic que ha impregnat alguns dels seus millors curts, com *One of Those Days* (1988),

25 Ways To Quit Smoking (1989), *Push Comes To Shove* (1992), *How To Make Love a Woman* (1994), o *Sex & Violence* (1997). Amb els beneficis dels dibuixos que publica en la premsa escrita (a l’estat espanyol els hi publica mensualment la revista *El Víbora*) i dels seus curts, Plympton es finança els seus films, fets artesanalment al marge de qualsevol productora de Hollywood. Ell mateix ha dirigit, produït i animat films com *The Tune* (1992), *Guns on the Clackamas* (1994) o *I Married a Strange Person* (1997), l’estrena comercial del qual a Barcelona i València és prevista per al mes de maig.

Amb motiu del II Festival Internacio-

nal de Vídeo i Animació de València, Bill Plympton presentà a la Filmoteca Valenciana una còpia pràcticament acabada del seu últim film, *Mutant Aliens*, una sàtira de ciència-ficció en què unes mascotes abandonades a l'espai tornen a la Terra per venjar-se.

—Els seus films sempre tenen arguments delirants... Com se li ocorregué el de *Mutant Aliens*?

—La idea em vingué un bon dia, llegint la premsa. Vaig veure una notícia de Laika, la gosseta espacial russa, i immediatament vaig imaginar-me l'espai ple de mascotes de països diferents que hi viatjaven: hámsters, gossos, gats, micos... Vaig imaginar-me que devien estar enfurismats amb els humans i, cosa molt normal, que es devien reunir i reproduir i que devien acabar engendrant un nou tipus d'alienígena mutant amb el propòsit de tornar a la Terra i venjar-se'n. La idea principal era aquesta. Amb això, vaig començar a rumiar-hi, ara fa un parell d'anys, i a prendre notes i a esbossar personatges.

—Els seus curts i llargs-metratges sempre ataquen l'exèrcit, els multimilionaris, la gent mesquina..., sempre amb molt d'humor.

—Sempre m'ha agradat l'humor, és el millor mitjà per a transmetre un missatge a l'espectador. La meua fascinació pel sexe i la violència em vénen de quan era xiquet, que feia aquests dibuixos per divertir-m'hi i per entretenir els companys. De totes maneres, el meu estil no és pur, reuneix moltes influències i molt variades. Jo no he inventat res: Tex Avery, Roland Topor, els dibuixos animats de la Warner, John Waters, els Monty Phyton, el director de cinema *gore* Peter Jackson, el dibuixant Frank Miller, Robert Crumb..., tot m'ha influït d'una forma o altra.

—La seua obra es caracteritza perquè tracta de forma paròdica i surrealista el sexe i la violència. Ha topat mai amb la censura?

—Desgraciadament, sí. El 1991 i el 1992 em retiraren dos anuncis televisius per massa violents. També

“En els meus curts es poden veure escenes realment salvatges en què es travessen els ulls d'un home amb dues safanòries enmig d'un gran bassal de sang, però això, a mi em fa riure. Tot ho exagere molt per fer riure a l'espectador. Treballe moltíssim amb un equip reduït, de quatre o cinc persones, que més aviat pareix una família. Tot ho fem a mà, res d'ordinadors, és un procés molt laboriós, però paga la pena.”

he tingut maldecaps amb l'edició en vídeo de *I Married a Strange Person*; me'n censuraren cinc escenes de sexe perquè creien que havia de ser una film per a tota la família.

—Es posa cap límit moral quan dibuixa?

—No. Tot, absolutament tot allò que dibuixe, parteix de l'humor, i això és l'única cosa que realment m'interessa. En els meus curts es poden veure escenes realment salvatges en què es travessen els ulls d'un home amb dues safanòries enmig d'un gran bassal de sang, però això, a mi, em fa riure. Tot ho exagere molt per fer riure l'espectador.

—Es considera un realitzador independent?

—Sí. Encara hi ha molta gent que no té accés als meus films. Sóc molt desconegut del gran públic. També em considere un artesà. Els meus films costen molt pocs diners; per exemple, *Mutant Aliens* només ha costat 200.000 dòlars. Això s'aconsegueix estalviant molt i mirant fins l'últim cèntim. Treballe moltíssim, amb un equip reduït, de quatre o cinc persones, que més aviat pareix una família... És increïble, però amb els diners que costà el *Dinosaure* de la Disney o *Toy Story 2* jo hauria pogut fer cent pel·lícules. A més a més, tot ho fem a mà, res d'ordinadors. És un procés molt laboriós, però paga la pena.

—Exactament, en què consisteix aquest procés tan minuciós?

—Molt senzill, de primer tinc una idea, i si crec que paga la pena, hi treballe uns quants mesos. Apunte i dibuixe tot allò que em passa pel cap i faig una espècie de *story-board*. Després, esbosse els dibuixos que corresponen a cada escena. Més tard, deixo el dibuix totalment acabat, hi pose ombres, en faig fotocòpia i una persona hi posa color. Després d'aquest procés ve la música, la mescla de so, els diàlegs... Només faig servir l'ordinador per editar i sonoritzar.

—Com es finança els films?

—Doncs pagant-me'ls tots. Quan n'acabe un, faig anuncis i animació per a Internet, fins que aconseguisc

els diners necessaris per a pagar-me el següent. He treballat per a la MTV, per a Amnistia Internacional, per a Microsoft... Vaig ser nominat a un Oscar el 1988 per *Your Face*, i els meus curts-metratges es venen molt bé a les televisions i en format vídeo i DVD. De tot arreu, en vaig traient diners fins que en tinc prou per a fer una pel·lícula. M'agradaria de ser tan famós com Walt Disney i no haver d'anar reunint dòlar sobre dòlar fins a poder pagar-me un llarg-metratge, però amb el meu sentit de l'humor i la forma com tracte el sexe i la violència crec que és totalment impossible; ja m'hi he resignat.

—Vostè mateix ven a través d'Internet (www.awn.com/plympton/) tots els seus dibuixos i curts-metratges. Per què?

—Perquè és la millor forma d'arribar directament als meus espectadors sense que ningú em censure l'obra. A més, també és una manera de guanyar diners, sense intermediaris, i això és molt important a l'hora de reunir diners per poder invertir-los en els meus films.

—És per aquest esperit independent que va refusar una quantiosa oferta econòmica de Disney per treballar en *Aladdin*?

—Sí. M'arribaren a oferir un milió de dòlars per encarregar-me de la creació del geni de la llàntia meravellosa, però si ho haguera acceptat hauria treballat per a ells, pràcticament com un esclau, tres anys de la meua vida. Tots els dibuixos que haguera fet durant tot el període els haurien pertangut. Eren unes condicions totalment inadmissibles.

—No creu que ara és un bon moment per a l'animació que vostè fa?

—Potser sí. Evidentment, és molt important l'èxit que han tingut sèries més adultes, com *The Simpsons* o *South Park*. Als Estats Units ara triomfa aquest humor "políticament incorrecte" que jo he fet durant tota la vida. La comèdia grollera s'ha posat de moda amb *There's Something About Mary*, dels germans Farrelli, i films similars, i això és degut al fet que els americans estan cansats de ser políticament correctes. El món

BACA GIL / BILL PLYMPTON

"Actualment, als Estats Units triomfa l'humor 'políticament incorrecte' i la comèdia grollera". Sèries com *The Simpsons* o *South Park* són filles del salvatge concepte dels dibuixos animats que és característic de Plympton. Amb ell, la irreverència domina al món de l'animació.

de l'animació adulta ha evolucionat vertiginosament aquests últims deu anys, i actualment es fan, a tot el món, obres de gran qualitat, com *Chicken Run*, de Nick Parker i Peter Lord, *Porco Rosso*, de Hayao Miyazaki, o el film *South Park*.

—En què treballa ara?

—En la pròxima pel·lícula. Serà un creuament entre *Carrie*, de Brian de Palma, i *Romeo i Julieta*: una història d'amor entre adolescents ambien-

tada els anys 50, a l'escola superior, amb cotxes fabulosos, tupès, rock'n'roll... Ara mateix en faig els esbossos, encara que no m'agrada de treballar sobre fotografies de l'època; m'estime més de veure les coses i de reinterpretar-les a la meua manera, exagerant-ho tot: la moda, els pentinats, els colors..., cal fer servir la fantasia.

Manuel Valencia